

Volem

Dani Miquel

Coberta

Manolo Boix

Il·lustracions

Joanra Estellés

Aitana Bernabé

Irene Bofill

Ada Sinache

Paco Giménez

Mariapi Miquel

Cristina Durán

César Barceló

David González

Aitana Carrasco

Estrella Bascuñán

Jordi Albinyana

Pablo Caracol

Pròleg de

Dani Miquel

La necessitat fa mestres

Recorde que quan vaig decidir ser cantacançons, vaig fer el meu primer assaig amb públic a l'escola on jo havia estudiat, a la classe de tercer de primària. Van vindre ma mare i la meua germana. La suor em queia per l'ull i no encertava els acords de la guitarra; el mestre intentant que els alumnes em prestaren atenció; la meua germana pixant-se de riure del desastre i ma mare que em mirava amb cara de: «Fill meu, això és molt complicat.»

Els mestres em feren un escrit per animar-me a continuar, el guarde com un tresor.

L'alegria és el camí

Quan començava, vaig anar a actuar amb els meus músics Josep i Rafa a la Beneficència. Al mateix acte també participaven Miquel Gil i Pep Botifarra, a mi em posaren l'últim. Jo d'escoltar com cantaven, cada vegada estava més nerviós, i a l'hora d'eixir a actuar em digueren els meus estimats músics: «Dani, no et preocupes, tu mai cantaràs com ells.» Començarem a riure, contagiarem el públic i vam acabar totes i tots en peu aplaudint.

Família

En un poble on abans d'eixir ja m'avisaren: «Aquí hablamos castellano», se m'havia oblidat el micròfon de veu. Vaig cridar al meu pare i quan portava 10 minuts actuant ja estava ell baix de l'escenari passant-me el micro. No vaig poder dir-li res, estava centrat en els infants, però el vaig veure marxar amb els braços en alt fent victòria. Em va caure una llagrimeta. Aquell dia em vaig menjar el públic.

Insistència

Després d'un temps pegant voltes a resoldre una cançó, em vaig despertar una nit amb la veu de la meua iaia Hermínia que deia: «Ai, fill de la meua vida...» A l'endemà tenia acabada *La princesa ratolina*.

Públic

Després de tocar en una escola una xiqueta li va dir a la seua mestra: «És el dia més bonic de la meua vida». Una de les coses més boniques és quan acabe una actuació en l'escola i em pregunten: «Quan tornaràs?»

Músics

Un matí tenia dos actuacions en un mateix lloc amb tots els Ma-me-mi-mo-músics a la ciutat de València, que aquell dia tenia molts carrers tallats per la volta a peu. I ja podeu imaginar-vos quant ens costà d'arribar al lloc. Una vegada muntat i provat l'equip de so es posà ploure i haguérem de desmuntar-ho tot. Hi havia la possibilitat de fer el concert dins d'una església, i allí estava tot el grup muntant de nou per salvar l'actuació. Després, ens digueren que la segona actuació no podia ser a l'església, així que tornàrem a desmuntar i muntar-ho tot una altra vegada a l'escenari de fora, amb el poc de temps que teníem. En cap moment, cap músic dubtà de fer l'actuació. Quina sort que tinc de comptar amb Vicent, Josep, Rafa, Àlvar, Anna i Maravilla, els meus músics...

I ara... VOLEM

Volem és obrir els ulls i adonar-te que els infants volen jugar i saber-ho tot; ensenyar el valor del conte de la sopa de pedres i contar-los més contes encara; conèixer els nostres homenots com és Joan Fuster; entendre que ningú no comprén ningú perquè venim d'ací i venim d'allà; que això és un guirigall divertit; que quan vivim en pau és quan realment som persones, persones que ens agrada ajuntar-nos i ballar un vals. I el més important és que volem voler i volem volar.

I ara toca dir-vos adeu, sempre amb ganes de trobar-vos prompte.

Volem

«I tu què vols?»

em deia ma mare quan estava farta de mi de tant que l'empanyava. Jo mai sabia què contestar-li. A cada moment volem una cosa i quasi sempre volem el que no tenim. Fixeu-vos que sempre ens agrada més el que tenen els altres. Sovint no sabem valorar el que ja tenim.

A la cançó hem posat moltes coses que ens agraden. Algunes són molt simples, com les pedres, i d'altres, més complicades, com la pau, però totes necessiten un temps o un camí. Cal tindre paciència i cal moure's per aconseguir-les. A qui no li han dit mai: «Vols tindre un poquet de paciència»? Ara ja coneixeu el motiu.

I vosaltres, sabeu què voleu?

I sabeu què heu de fer per aconseguir-ho? Si voleu alguna cosa, lluiteu i treballeu per aconseguir-la, perquè voler també és un valor.

I ara ve la segona part: quan ja ho teniu, quan ja ho heu aconseguit, sabeu gaudir-ho?

Açò val per a totes les edats.

**Volem la terra, volem la mar, volem l'aire per a respirar.
Volem les pedres, ho volem tot, volem riure i cantar cançons.**

**Volem la pluja, volem el vent, volem estrelles al firmament.
Volem la boira, i tant que sí, volem l'arc de Sant Martí.**

**Volem l'escola, volem els parcs, volem els pobles i les ciutats.
Volem els llibres, volem jugar, volem viure i volem somiar.**

**Volem la fruita, volem la flor, volem les plantes i volem el sol.
Volem la lluna, i tant que sí, i de la vida anar fent camí.**

**Volem l'hivern i també l'estiu, neu, aigua i peixos en el riu.
Volem el dia, volem la nit, volem tocar el cel amb el dit.**

**Volem la pau i la felicitat, volem viure amb més llibertat.
Volem ballar, córrer i estimar. NOSALTRES VOLEM VOLAR!**

VOLEM
viure

VOLEM
cantar

Volem
PLUJA

volem!
SOMIAR

VOLEM
EL SOL
VOLEM LA
LLUNA

aigua
i peixos
en el riu

MÉS

LIBERTAT!

VOLEM
LA PAU
I LA
FELICITAT

VOLEM
VOLAR

VOLEM
LLIBRES

VOLEM
~~JUSTIAR~~

no
volem
tot

i els
ma
me
mo
musics!

Volem saber-ho tot

Per què si em vist de blanc m'embrute de negre?
Per què si em vist de negre m'embrute de blanc?
Per què somiem? Per què plorem?
Per què dormim si mai ens cansem?
On s'amaga l'arc de Sant Martí?
I per què aquesta nit no et gites amb mi?

Volem saber-ho tot, tot, tot, tot, tot.

Per què no es pot nadar, quan acabem de dinar?
Per què quan eres vell, es fan blancs els cabells?
On van els pingüins quan tenen fred?
Per què mon pare va tan espaiet?
Com es fa el sabó? On s'amaga el vent?
Per què a la Xina hi ha tanta gent?

Volem saber-ho tot, tot, tot, tot, tot.

El meu pare no va poder estudiar i quan jo li preguntava: «Com saps tant?», ell sempre em responia:

«PREGUNTANT!»

Per tant, pregunteu i no tingueu vergonya ni por de clavar la pota. Al contrari, no perdeu mai la curiositat per saber. «No facés de la teua ignorància un argument», deia Joan Fuster. I és que la ignorància és la mare de la por. Així que quan pregunteu, demaneu que proven de respondre-vos i que no diguen «quan sigues gran ja ho entendràs». Però també heu d'entendre que hi ha preguntes molt difícils de contestar. No oblideu tampoc que les coses importants que hem de saber la majoria de vegades no estan als llibres ni a les pantalles. Estan en les persones que ens envolten.

UN SECRET: Hi ha preguntes que la mateixa pregunta és la contestació.

Per què tanqueu la porta de l'habitació?
Per què dormiu juntets i nosaltres no?
On va l'oroneta a la tardor?
Per què a l'estiu fa tanta calor?
Per què embrutem? Per què mentim?
Per què està tot plenet de fem?

Volem saber-ho tot, tot, tot, tot, tot.

Per què agafem la mel de les abelles?
I com es fa la llet en les mamelles?
Per què la lluna és blanca? Per què el cel és blau?
Per què tantes estrelles i ninguna cau?
Pare, mare, tu ho entens? Per què el iaio no té dents?

*Mare, tu vas nàixer així de gran? Per què hem de menjar verdures?
Per què l'aire no es veu? Per on pixen els peixos?
Els mestres dormiu a l'escola? Com poden repartir els reis tants joguets?
És obligat casar-se? Per què no podem respirar baix l'aigua?
Mestra, tu en què treballes?*

Il·lustra
Aitana Bernabé

Volem saber-ho

TOT

es un esbos del món, és un... de Congessos de Ma... en una escultura... a No... ork

del món hostil. Hortge desveill... es felices, en canvi, d'espelle... que volen i per que ho volen, es lleven de bon... estorg... alau, si en... constituirà un...

2??????

El guirigall

Sempre s'ha dit que el cant del gall desperta el Sol i el cant del grill crida la Lluna, però jo això no ho he trobat en cap conte. Potser encara no està escrit. Ja ho va dir el poeta Miquel Martí i Pol «tot està per fer».

Que no l'escriuries tu, el conte?

Com comenceu els contes als vostres pobles: «Això era i no era», «Temps era temps», «En aquell temps»...?
I com els acabeu: «Conte contat...»?
Recordeu que el gall fa: «quiquiriquic», «quequerequec», «caccaracac», «cocorococ», «cucurucuc».
I el grill fa: «ric-ric», «cric-cric».

Era i no era una nit, quan jo estava en el llit, a poc a poc quasi m'havia adormit.

El mussol m'ha dit que la Lluna no ha eixit. Ai, quin perill!
Me'n vaig a dir-li-ho al grill.

I el grill ha dit: «Cric, cric, cric, cric, Lluna del meu cor!»

I la Lluna ha eixit, mireu si ha eixit.

Ara em tape amb un llençol i ha vingut el mussol.

I ara m'ha dit que el que no vol eixir és el Sol.

Ai, carai, carai, quin desastre més gran! Ai, quin fregall!
Me'n vaig a dir-li-ho al gall.

I el gall ha dit: «Quiquiriquic, quiquiric, Sol del meu cor!»

I el Sol ha eixit, mireu si ha eixit.

I ara torne al meu llit, i no ve ningú, i jo vos dic: «A veure qui em desperta a mi.»

UN SECRET: Els castellans no saben dir «guirigall».

Il·lustra
Irene Bofill

Ballem un vals

Deixem-nos de ximpleries
i comencem a ballar.
La vida són quatre dies
i el de hui va passant.

Mireu que fàcil és la vida,
si ens agafem de les mans
i compartim l'alegria
de posar-nos a ballar.

Perquè hui em trobe molt feliç.
Perquè el sol ha eixit de bon matí.
Perquè el món no para de rodar.
Perquè la vida és un regal.
Perquè m'agrada estar amb tu.
Perquè tinc moltes ganes de ballar un vals.

Busqueu parella i agafeu-vos amb una mà en la cintura i les altres mans juntes. Moveu els peus a ritme d'«un, dos, tres» a la dreta: «un, dos, tres» a l'esquerra; avant i arrere, seguint la música. Sabies que si accelerem el ritme de vals el convertim en les danses que es ballen en molts pobles del País Valencià? Pregunta-li a la iaia si ha ballat alguna vegada les danses o un vals. Aprofita i balla amb ella. Ho recordaràs tota la vida.

UN SECRET: Ballant el vals s'han fet molts xiquets i xiquetes.

Il·lustra:
Ada Sinache

